



Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (åttonde avdelningen)

den 27 februari 2020 *

”Begäran om förhandsavgörande – Direktiv 2009/138/EG – Representant som företräder ett skadeförsäkringsföretag – Representant bosatt inom landets territorium – Delgivning av handlingar – Mottagande av stämningsansökan – Förordning (EG) nr 1393/2007 – Ej tillämplig”

I mål C-25/19,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Sąd Okręgowy w Poznaniu (Regionala domstolen i Poznań, Polen) genom beslut av den 13 december 2018, som inkom till domstolen den 15 januari 2019, i målet

Corporis sp. z o.o.

mot

Gefion Insurance A/S,

meddelar

DOMSTOLEN (åttonde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden L.S. Rossi (referent) samt domarna J. Malenovský och F. Biltgen,

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Corporis sp. z o.o., genom P. Nowosielski och P. Mazgaj, radcowie prawni,
- Polens regering, genom B. Majczyna, i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom H. Tserepa-Lacombe, M. Heller och S.L. Kalèda, samtliga i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

* Rättegångsspråk: polska.

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II) (EUT L 335, 2009, s. 1) och Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 (EUT L 324, 2007, s. 79).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan Corporis sp. z o.o., ett försäkringsbolag med hemvist i Polen, och Gefion Insurance A/S, ett försäkringsbolag med hemvist i Danmark. Målet rör ersättning för skada som orsakats av en vägtrafikolycka.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

- 3 I skälen 76, 105 och 127 i direktiv 2009/138 anges följande:

”(76) På grund av att unionsmedborgarna förflyttar sig i allt högre grad erbjuds ansvarsförsäkring för motorfordon i ökande utsträckning över nationsgränserna. För att säkerställa att systemet med grönt kort och överenskommelserna mellan de nationella byråerna för trafikförsäkringsföretag fortsätter att fungera väl är det lämpligt att medlemsstaterna kan kräva att försäkringsföretag som erbjuder ansvarsförsäkring för motorfordon inom deras territorier genom tillhandahållande av tjänster ska ansluta sig till den nationella byrån och delta i finansieringen av denna och av den garantifond som upprättats i medlemsstaten i fråga. Den medlemsstat där tjänsterna tillhandahålls bör kräva att företag som tillhandahåller ansvarsförsäkring för motorfordon utser en representant inom dess territorium som ska samla in all nödvändig information beträffande försäkringsfall och representera företaget i fråga.

...

(105) Alla försäkringstagare och förmänstagare ska behandlas lika oavsett nationalitet eller bostadsort.

...

(127) Det är av yttersta vikt att försäkrade, försäkringstagare, förmänstagare samt skadelidande som har rätt att direkt mot försäkringsföretaget rikta anspråk som härrör från försäkringsverksamhet skyddas vid likvidationsförfaranden. ...”
- 4 Artikel 147 i direktivet har följande lydelse:

”Ett försäkringsföretag som första gången önskar utnyttja rätten att, inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster, bedriva verksamhet i en eller flera medlemsstater ska dessförinnan anmäla detta till tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten och därvid ange vilka slag av risker eller åtaganden det avser att försäkra.”

5 I artikel 148 i nämnda direktiv föreskrivs följande:

”1. Inom en månad efter den anmälan som avses i artikel 147 ska tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten överlämna följande information till den eller de medlemsstater inom vilkas territorier ett försäkringsföretag avser att bedriva verksamhet inom ramen för friheten att tillhandahålla tjänster:

...

b) De klasser försäkringsföretaget har auktoriserats att erbjuda.

c) De slag av risker eller åtaganden som försäkringsföretaget avser att försäkra i värdmedlemsstaten.

Tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten ska samtidigt underrätta det berörda försäkringsföretaget om denna information.

2. Medlemsstater inom vars territorier ett skadeförsäkringsföretag avser att, med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster, försäkra risker i klass 10 i del A i bilaga I, med undantag för fraktförarens ansvar, får kräva att [skade]försäkringsföretaget lämnar följande information:

a) Namn på och adress till den representant som avses i artikel 18.1 h.

...”

6 I artikel 151 i samma direktiv, med rubriken ”Icke-diskriminering av personer som framställer anspråk”, i avdelning I, kapitel VIII, avsnitt 1, underavsnitt 2, med rubriken ”Ansvarsförsäkring för motorfordon”, föreskrivs följande:

”Värdmedlemsstaten ska kräva att skadeförsäkringsföretaget ser till att personer som framställer anspråk i anledning av händelser som inträffat inom dess territorium, inte kommer i en mindre förmånlig ställning till följd av det förhållandet att företag som försäkrar risker klassificerade enligt försäkringsklass 10 i del A i bilaga I, med undantag för fraktförarens ansvar, gör detta inom ramen för tillhandahållande av tjänster i stället för att ha ett etableringsställe i den staten.”

7 I artikel 152 i direktiv 2009/138, med rubriken ”Representant”, föreskrivs följande:

”1. För de ändamål som anges i artikel 151 ska värdmedlemsstaten kräva att skadeförsäkringsföretaget utser en representant, bosatt eller etablerad inom medlemsstatens territorium, som ska inhämta alla upplysningar som behövs om försäkringsfall, och som har fullmakt att företräda företaget i förhållande till skadelidande som skulle kunna framställa anspråk, innefattande rätt för representanten att betala ersättningar i anledning av sådana anspråk och att företräda företaget, eller vid behov låta det företräddas, inför den medlemsstatens domstolar och myndigheter i angelägenheter som rör sådana försäkringsfall.

Representanten får också åläggas att företräda skadeförsäkringsföretaget inför tillsynsmyndigheterna i värdmedlemsstaten, då det är fråga om att kontrollera om giltig ansvarsförsäkring för motorfordon föreligger.

2. Värdmedlemsstaten får inte kräva att representanten för det skadeförsäkringsföretag som utsett denne vidtar några andra åtgärder än dem som anges i punkt 1.

...”

- 8 Skäl 8 i förordning nr 1393/2007 har följande lydelse:

”Denna förordning bör inte tillämpas på delgivning av en handling till partens representant i den medlemsstat i vilken förfarandet äger rum, oavsett denna parts hemvist.”

- 9 I artikel 1.1 i denna förordning föreskrivs följande:

”Denna förordning ska tillämpas i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur då en rättegångshandling eller en annan handling ska sändas från en medlemsstat till en annan för delgivning. ...”

Polsk rätt

- 10 I artikel 133 § 2 ustawa Kodeks postępowania cywilnego (lagen om införandet av lagen om rättegång i tvistemål) av den 17 november 1964 (Dz. U., 2018, position 1360), föreskrivs följande:

”Rättegångshandlingar eller avgöranden ämnade för en juridisk person liksom för en sammanslutning som saknar rättskapacitet ska delges det organ som är behörigt att företräda nämnda subjekt i domstol eller den anställde som har fullmakt att ta emot sådana handlingar.”

- 11 I 177 § 1 punkt 6 i denna lag föreskrivs följande:

”Rätten får ex officio vilandeförklara målet om det på grund av att ingen eller felaktig adress angivits till kändaren eller om kändaren underlåtit att inom angiven frist inför rätten ange svarandens adress eller uppgifter som gör det möjligt för rätten att delge de uppgifter som nämns i artikel 208 ... eller om det med anledning av att kändaren inte inkommit med andra uppgifter, inte är möjligt att fortsätta handläggningen av målet.”

- 12 I artikel 182 § 1 första meningen föreskrivs följande:

”Rätten får skriva av det vilandeförklarade målet på vederbörlig ansökan från part eller arvtagare, liksom med anledning av det som föreskrivs i artikel 177 § 1 punkterna 5 och 6, om ansökan om återupptagande av målet inte gavs in inom ett år från den dag då målet vilandeförklarades.”

- 13 I artikel 208.1 punkt 1 b i ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (lagen om försäkrings- och återförsäkringsverksamhet) av den 11 september 2015 (Dz. U., 2018, position 999), genom vilken artikel 152 i direktiv 2009/138 har införlivats i polsk rätt, föreskrivs följande:

”Utländskt försäkringsbolag med säte i en annan ... medlemsstat än Republiken Polen och som har för avsikt att i Polen bedriva försäkringsverksamhet inom de områden som anges i avdelning II i avsnitt 10 i bilagan till denna lag, med undantag för fraktförarens ansvar inom ramen för tillhandahållande av tjänster på annat sätt än genom att ha ett etableringsställe i den staten, ska ge in följande uppgifter till tillsynsmyndigheten i den stat där det har sitt säte:

- 1) för- och efternamn respektive firmanamn jämte adress till den som är behörig att företräda det såvitt detta erfordras för att ...
- b) säkerställa att bolaget företräds i mål vid polska domstolar.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

- 14 Det framgår av beslutet om hänskjutande att Corporis är ett försäkringsbolag etablerat i Polen som övertagit ersättningsanspråket från ägaren till ett fordon som var försäkrat i Polen och som var inblandat i en vägtrafikolycka. Gefion Insurance är ett försäkringsbolag etablerat i Danmark som täcker riskerna för den andra person som var inblandad i olyckan.
- 15 Gefion Insurance utsåg Crawford Polska sp. z o.o., som har sitt säte i Polen, till det företag som har fullmakt att företräda bolaget i förhållande till skadelidande i Polen i enlighet med artikel 152 i direktiv 2009/138. Crawford Polska, som ansvarar för skaderegleringen för Gefion Insurances räkning, efterkom således Corporis förstahandsyrkande om ersättning med anledning av den aktuella skadan.
- 16 Corporis yrkade vid Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto (Distriktsdomstolen i Poznań – Gamla stan, Polen) bland annat betalning av 157,41 polska zloty (PLN) (cirka 30 euro), jämte ränta och rättegångskostnader.
- 17 Denna domstol förordnade i första instans att Gefion Insurance, med tillämpning av bestämmelserna i förordning nr 1393/2007, skulle delges stämningsansökan. Detta bolag vägrade att bekräfta mottagandet med motiveringen att handlingen var avfattad på polska.
- 18 Genom beslut av den 20 juli 2018 förelade Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto (Distriktsdomstolen i Poznań – Gamla stan) Corporis att betala ett förskott på 5 000 PLN (cirka 1 150 euro) för att täcka kostnaderna för översättning till danska av de handlingar som var ämnade för Gefion Insurance, vid äventyr att handläggningen av målet annars skulle avbrytas.
- 19 Corporis vägrade att betala detta förskott och gjorde gällande att Gefion Insurance företrädde av ett bolag etablerat i Polen, nämligen Crawford Polska, som hade till uppgift att företräda Gefion Insurance på polska vid den nationella domstol där talan hade väckts. Av denna anledning fanns det inget som motiverade ett föreläggande om utbetalning av ett förskott för den danska översättningen av stämningsansökan.
- 20 Genom beslut av den 13 september 2018 vilandeförklarade Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto (Distriktsdomstolen i Poznań – Gamla stan) målet med motiveringen att det inte kunde fortsätta, eftersom Corporis inte hade betalat ut förskottet avseende översättningskostnaderna för de handlingar som var ämnade för Gefion Insurance.
- 21 Corporis överklagade detta beslut till Sąd Okręgowy w Poznaniu (Regionala domstolen i Poznań, Polen) och gjorde bland annat gällande att artikel 208.1 i lagen om försäkrings- och återförsäkringsverksamhet, genom vilken artikel 152 i direktiv 2009/138 har införlivats, hade åsidosatts.
- 22 Nämnda domstol anser att det är oklart huruvida Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto (Distriktsdomstolen i Poznań – Gamla stan) tillämpade bestämmelserna i förordning nr 1393/2007 på ett korrekt sätt när den beslutade att stämningsansökan skulle delges det försäkringsbolag som är etablerat i Danmark och inte bolagets representant, som är etablerat i Polen, och som har ansvar för skaderegleringen, i den mening som avses i artikel 151 jämförd med artikel 152.1 och 152.2 i direktiv 2009/138.

- 23 Mot denna bakgrund beslutade Sąd Okręgowy w Szczecinie (Regionala domstolen i Poznań) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till EU-domstolen:

”Ska artikel 152.1 och 152.2 i direktiv 2009/138, jämförd med artikel 151 i samma direktiv och skäl 8 i förordning nr 1393/2007 tolkas så, att rätten för en utsedd representant att företräda ett skadeförsäkringsföretag innefattar rätten att ta emot stämningsansökan i ett mål om ersättning för skada som uppkommit med anledning av en vägtrafikolycka?”

Prövning av tolkningsfrågan

- 24 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 152.1 i direktiv 2009/138, jämförd med artikel 151 i samma direktiv och skäl 8 i förordning nr 1393/2007, ska tolkas så, att den omständigheten att ett skadeförsäkringsföretag utser en representant i värdmedlemsstaten även innebär att nämnda representant är behörig att ta emot stämningsansökan i ett mål om ersättning för skada som uppkommit med anledning av en vägtrafikolycka.
- 25 I förevarande fall avser den hänskjutande domstolens tvivel bland annat frågan huruvida det var riktigt av domstolen i första instans att med tillämpning av bestämmelserna i förordning nr 1393/2007 ålägga ett försäkringsbolag etablerat i Polen att delge en stämningsansökan till ett försäkringsbolag etablerat i Danmark eller om nämnda stämningsansökan borde ha delgetts det av försäkringsbolaget utsedda företaget i enlighet med artikel 152 i direktiv 2009/138, som på grund härav hade behörighet att företräda det bolaget i förhållande till skadelidande och inför domstolarna i denna medlemsstat.
- 26 För att kunna besvara den ställda frågan ska det inledningsvis prövas huruvida förordning nr 1393/2007 är tillämplig i förevarande fall.
- 27 I detta avseende ska det påpekas att det följer av artikel 1.1 i förordningen att den ska tillämpas i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur då en rättegångshandling eller en annan handling ska sändas från en medlemsstat till en annan för delgivning.
- 28 Det anges emellertid uttryckligen i skäl 8 i nämnda förordning att den inte bör tillämpas på delgivning av en handling till partens representant i den medlemsstat i vilken förfarandet äger rum, oavsett denna parts hemvist.
- 29 I enlighet med domstolens praxis på området framgår det av en systematisk tolkning av förordning nr 1393/2007 att det i denna förordning endast anges två fall där delgivning av en rättegångshandling mellan medlemsstaterna undgår förordningens tillämpningsområde, nämligen dels när hemvisten eller den plats där den person som ska delges handlingen stadigvarande vistas är okänd, dels när denna person har utsett en representant i den medlemsstat i vilken domstolsförfarandet äger rum. I övriga fall gäller emellertid att delgivningen av en rättegångshandling, i de fall där den person som ska delges rättegångshandlingen har hemvist i en annan medlemsstat, ska omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 1393/2007, och den ska följaktligen i enlighet med artikel 1.1 i nämnda förordning ske med de medel som införts genom förordningen för detta ändamål (se dom av den 19 december 2012, Alder, C-325/11, EU:C:2012:824, punkterna 24 och 25, och dom av den 16 september 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, punkterna 68 och 69).
- 30 Det är utrett att Gefion Insurance, som är mottagare av den rättegångshandling som Corporis hade riktat till det, hade utsett Crawford Polska till den enhet som hade behörighet att företräda bolaget i förhållande till skadelidande i Polen och inför domstolarna i den medlemsstaten, i enlighet med artikel 152 i direktiv 2009/138.
- 31 Härav följer, med hänsyn till den rättspraxis som angetts i punkt 29 ovan, att förordning nr 1393/2007 inte är tillämplig i förevarande fall.

- 32 Det ska i detta sammanhang påpekas, såsom anges i skäl 76 i direktiv 2009/138, att på grund av att unionsmedborgarna förflyttar sig i allt högre grad erbjuds ansvarsförsäkring för motorfordon i ökande utsträckning över nationsgränserna.
- 33 Det system som införts genom detta direktiv gör det således bland annat möjligt för ett försäkringsföretag som är etablerat i en medlemsstat att bedriva sin verksamhet i en annan medlemsstat genom en filial eller med stöd av friheten att tillhandahålla tjänster.
- 34 Det andra alternativet som Gefion Insurance har använt sig av för att erbjuda sina tjänster i Polen, kännetecknas av att det inte är nödvändigt att skapa en juridisk enhet i värdmedlemsstaten för att i den medlemsstaten kunna utöva sådan verksamhet. Det är i detta hänseende enligt artikel 147 i direktiv 2009/138 bland annat tillräckligt att det försäkringsföretag som för första gången önskar utnyttja rätten att, i enlighet med friheten att tillhandahålla tjänster, bedriva verksamhet i värdmedlemsstaten anmäler detta till tillsynsmyndigheterna i hemmedlemsstaten och därvid anger vilka slag av risker eller åtaganden det avser att försäkra, och att nämnda tillsynsmyndigheter överlämnar de uppgifter om det berörda försäkringsföretaget som krävs i enlighet med artikel 148 i direktivet, till myndigheterna i värdmedlemsstaten.
- 35 Med hänsyn till svårigheten att väcka talan mot ett försäkringsföretag som bedriver gränsöverskridande verksamhet i enlighet med friheten att tillhandahålla tjänster, krävs det emellertid enligt artikel 151 i direktiv 2009/138 att värdmedlemsstaten kräver att det berörda skadeförsäkringsföretaget ser till att personer som framställer anspråk i anledning av händelser som inträffat inom denna medlemsstats territorium, inte kommer i en mindre förmånlig ställning till följd av det förhållande att det företaget försäkrar risker inom ramen för tillhandahållande av tjänster i stället för att ha ett etableringsställe i den medlemsstaten.
- 36 Värdmedlemsstaten ska i detta syfte, i enlighet med artikel 152.1 första stycket i direktivet, kräva att det berörda skadeförsäkringsföretaget utser en representant, bosatt eller etablerad inom medlemsstatens territorium, som har fullmakt att företräda det företaget både i förhållande till skadelidande som skulle kunna framställa anspråk och inom ramen för de rättsliga förfaranden som dessa personer eventuellt inleder vid domstolar och myndigheter i den medlemsstaten.
- 37 Eftersom denna bestämmelse inte preciserar den exakta omfattningen av den behörighet som i detta avseende tillkommer försäkringsföretagets representant och bland annat huruvida fullmakten att företräda företaget omfattar att nämnda representant kan delges rättegångshandlingar, ska det i enlighet med fast rättspraxis tas hänsyn till det sammanhang i vilket nämnda bestämmelse ingår och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 januari 2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, punkt 30 och där angiven rättspraxis).
- 38 Domstolen erinrar härvidlag om att direktiv 2009/138 enligt skäl 105 i direktivet bland annat syftar till att säkerställa att alla försäkringstagare och förmånstagare till ett försäkringsavtal behandlas lika oavsett nationalitet eller bostadsort.
- 39 I detta sammanhang syftar artikel 152.1 i direktivet, jämförd med artikel 151 i samma direktiv, till att möjliggöra effektiv ersättning till skadelidande vid trafikolyckor som är bosatta i en medlemsstat, i vilken ett skadeförsäkringsföretag tillhandahåller sina tjänster, även om nämnda företag inte har något etableringsställe där.
- 40 Skyldigheten för detta företag att utse en representant i värdmedlemsstaten, som föreskrivs i artikel 152.1, innebär nämligen att ett sådant ombud har fullmakt dels att inhämta alla de upplysningar som behövs om försäkringsfall, dels att företräda detta företag inte endast i förhållande till personer som skulle kunna framställa anspråk på grund av den skada som lidits, utan även i alla rättsliga förfaranden som rör ersättningsanspråk som görs gällande vid domstolarna i värdmedlemsstaten.

- 41 En sådan representants uppgift är således att underlätta för skadelidande att vidta åtgärder och i synnerhet att göra det möjligt för dem att framställa ersättningskrav på sitt eget språk, det vill säga språket i värdmedlemsstaten. Det skulle således strida mot syftet med artikel 152.1 i direktiv 2009/138 om dessa skadelidande – när de har vidtagit förberedande åtgärder direkt mot representanten och trots att de skulle kunna rikta ett anspråk direkt mot den aktuella försäkringsgivaren – inte hade någon möjlighet att delge nämnda representant rättegångshandlingar för att göra gällande ersättningsanspråk vid de nationella domstolarna (se, analogt, dom av den 10 oktober 2013, *Spedition Welter*, C-306/12, EU:C:2013:650, punkt 24).
- 42 Under dessa omständigheter finner domstolen att det skulle strida mot målet att säkerställa en effektiv ersättning till skadelidande vid trafikolyckor om behörigheten att delges en stämningsansökan i ett mål om ersättning för skada som uppkommit med anledning av en vägtrafikolycka inte omfattades av fullmakten för representanten för det berörda skadeförsäkringsföretaget som har ansvar för skadereglering.
- 43 Ett sådant uteslutande skulle dessutom strida mot syftet i artikel 151 i direktiv 2009/138 att förhindra all diskriminering av personer som framställer anspråk. Om sådana personer, efter att ha förhandlat med representanten för det berörda skadeförsäkringsföretaget och kontrollerat möjligheten att kräva ersättning med denne, var skyldiga att delge skadeförsäkringsföretaget stämningsansökan i dess hemmedlemsstat och inte företagets representant i värdmedlemsstaten, skulle de nämligen vara tvungna att uppfylla ytterligare och betungande formaliteter och de skulle bland annat behöva göra översättningar, vilket skulle kunna medföra orimliga kostnader i förhållande till det belopp som ersättningsanspråket avser.
- 44 Det framgår av beslutet om hänskjutande att Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto (Distriktsdomstolen i Poznań – Gamla stan) förelade Corporis att betala ett förskott på 5 000 PLN (cirka 1 150 euro) för att täcka kostnaderna för översättning till danska av de handlingar som var ämnade för Gefion Insurance, trots att Corporis vid denna domstol hade yrkat betalning av 157,41 PLN (cirka 30 euro) jämte ränta och rättegångskostnader. Under dessa omständigheter kan det inte uteslutas att beloppet för sådana översättningskostnader är oproportionerligt i förhållande till det belopp som ersättningsanspråket avser, vilket det emellertid ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera.
- 45 Mot denna bakgrund ska frågan besvaras enligt följande. Artikel 152.1 i direktiv 2009/138, jämförd med artikel 151 i samma direktiv och skäl 8 i förordning nr 1393/2007, ska tolkas så, att den omständigheten att ett skadeförsäkringsföretag utser en representant i värdmedlemsstaten även innebär att nämnda representant är behörig att ta emot stämningsansökan i ett mål om ersättning för skada som uppkommit med anledning av en vägtrafikolycka.

Rättegångskostnader

- 46 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (åttonde avdelningen) följande:

Artikel 152.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/138/EG av den 25 november 2009 om upptagande och utövande av försäkrings- och återförsäkringsverksamhet (Solvens II), jämförd med artikel 151 i samma direktiv och skäl 8 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000, ska

tolkas så, att den omständigheten att ett skadeförsäkringsföretag utser en representant i värdmedlemsstaten även innebär att nämnda representant är behörig att ta emot stämningsansökan i ett mål om ersättning för skada som uppkommit med anledning av en vägtrafikolycka.

Underskrifter